

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **MH COMPLETES s.r.o.**, IČ: 24735761,
sídlem Lužická 1792, 120 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018 č. j. MSK 120778/2018, sp. zn. DSH/26348/2018/Fra, o dopravním přestupku provozovatele vozidla

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2018 č. j. MSK 120778/2018, sp. zn. DSH/26348/2018/Fra žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova č. j. MMH/15198/2018-12 ze dne 11. 7. 2018. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen tím, že jako provozovatel motorového vozidla Chrysler 300 C, RZ X, dne 12. 08. 2017 v 15:30 hodin v Havířově – Městě na ulici Dělnická ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena zákonem na 50 km/h, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazující znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 11 km/h, kdy hodnota jeho rychlosti jízdy byla 61 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce tedy porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona. Za přestupek mu byla podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které podřadil pod tyto okruhy: 1) Sankce – nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností) + nezákonná úvaha o závažnosti přestupku, 2) Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, 3) Postup v rozporu s § 79a silničního zákona, 4) Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, 5) Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy + strážník přítomen, 6) Sankce - absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, 7) Absence zjištění formy zavinění řidiče, 8) Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, 9) Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 12. 2. 2019 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2018 č. j. MSK 120778/2018, sp. zn. DSH/26348/2018/Fra, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Havířova, správního odboru sp. zn. 2693/2018 a zprávou Statutárního města Havířova - Městské policie ze dne 25. 2. 2020 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu,

který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 19. 10. 2017, že dne 12. 8. 2017 v 15:30:17 hodin byla naměřena motorovému vozidlu, RZ X, v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, rychlost 64 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zvláštním právním předpisem na 50 km/h. V naměřené rychlosti byla zohledněna odchylka +/- 3 km/h, pro kterou jsou schvalovány rychloměry v ČR a výsledná rychlost je 61 km/h. Rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity. K tomuto oznámení je přiložen protokol o měření průměrné rychlosti - obrazový snímek zmiňovaného jednání, ve kterém je uvedena rychlost: 64 km/h, maximální povolená rychlost: 50 km/h, délka úseku 391,3 m a je z něj čitelná registrační značka předmětného vozidla;
- z ověřovacího listu č. 8012-OL-70286-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, že bylo ověření tohoto měřidla provedeno dne 17. 7. 2017 a jeho platnost byla stanovena do 16. 7. 2018;
- z určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov – od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 ze dne 30. 12. 2016, že Policie ČR, Dopravní inspektorát Karviná určil Městské policii Havířov úseky k měření rychlosti vozidel – mj. „*Havířov, ul. Dělnická, úsekové měření rychlosti ve směru z centra města Havířov*“;
- z karty vozidla X, že od 8. 3. 2017 je provozovatelem vozidla s registrační značkou X žalobce;
- z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 3. 1. 2018 č. j. MMH/89938/2017-3, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, jakožto provozovatele motorového vozidla Chrysler, RZ X, k uhrazení částky 500 Kč, neboť výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Zároveň byl v této výzvě žalobce poučen, že může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který skutečně vozidlo řídil v době spáchání přestupku;
- z usnesení ze dne 31. 1. 2018, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě;
- dne 14. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz o přestupku žalobce a proti tomuto příkazu podal zmocněnec žalobce odpor, ve kterém uvedl, že žádá o sdělení

jmen všech oprávněných úředních osob ve věci, za účelem posouzení případného vznesení námitky podjatosti. K tomuto odporu je přiložena nepodepsaná plná moc ze dne 9. 1. 2018, ve které je uvedeno, že žalobce zmocňuje společnost FLEET Control, s.r.o. k zastupování ho ve správním řízení o spáchání přestupku;

- z vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 20. 6. 2018, že správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobce, že dne 11. 7. 2018 v 9:00 hod. bude provedeno dokazování mimo ústní jednání;
- z protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 11. 7. 2018, že v tento ten se zmocněnec žalobce nedostavil ke správnímu orgánu I. stupně;
- dne 11. 7. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce ze dne 30. 7. 2018, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2. 8. 2018, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Následně bylo blanketní odvolání žalobce, které ani přes výzvu nedoplnil, předáno žalovanému, který o něm rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- první žalobní námitky žalobce podřadil pod okruh „*Sankce – nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností) + nezákonná úvaha o závažnosti přestupku*“. Krajský soud předně uvádí, že konkrétní výše sankce je věcí správního uvážení. Toto posouzení v sobě zahrnuje úvahu, že explicitní nevyjmenování kritérií, která nebyla pro danou věc relevantní, nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí. Ke skutečnostem uváděným žalobcem, tj., že nebyly konstatovány žádné polehčující okolnosti, je nutné zdůraznit, že správní orgán ukládal sankci na samé spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž dopravní přestupek žalobce lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností. V řízení nevyšly najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií rozhodných pro výměru sankce, nemělo by tedy žádný smysl, aby správní orgán u každého takového kritéria vždy zvlášť výslovně uváděl, že nezjistil žádné přitěžující či polehčující okolnosti. Dle názoru zdejšího soudu správní orgán I. stupně přezkoumatelně a dostatečně zdůvodnil uloženou pokutu. Krajský soud poznamenává, že správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění zmínil, že by jiný v úvahu přicházející druh trestu – napomenutí – neodpovídal závažnosti přestupku žalobce a žalobce následně ve své žalobě uvedl, že správní orgán „*závažnost přestupku*“ vyhodnotil chybně. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích*

stanovená tímto zákonem a podle odst. 4 téhož ustanovení za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Z uvedeného vyplývá závěr, že uvedené znění zákonného ustanovení „lze uložit pokutu“ a „pokuta však nepřevyší 10 000 Kč“ znamená jednak kompetenci správního orgánu k určitému jednání a při naplnění zákonných předpokladů daného chování současně také povinnost správního orgánu, že tak učinit musí. Výraz „lze“ se tedy vztahuje nikoli k možnosti uložit či neuložit pokutu za spáchaný přestupek, ale toliko k možnosti uložit pokutu do určité výše (k tomu přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012 č. j. 3 Ads 53/2011-68). Předmětné jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který se podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Z gramatického výkladu formulace v ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu vyjádřené slovy „se uloží“ vyplývá, že jako správní trest nelze uložit napomenutí (Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 362 -364). Takže úvahy správního orgánu I. stupně týkající se správního trestu napomenutí byly zcela nadbytečné. Závěrem k této žalobní námitce krajský soud podotýká, že nelze ani uvažovat o uplatnění důvodů podle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť okolnosti přestupku žalobce nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o standardní případ přestupkového jednání postihovaného konkrétními ustanoveními zákona o silničním provozu;

- žalobce namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, jelikož porušila ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii tím, že záznam byl proveden stálým automatickým systémem, ale obecní policie informaci a zřízení takového systému nezveřejnila. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že podle ust. § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů*. Podle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit*. Zákon ovšem dále neupravuje, jakým způsobem mají být tyto informace uveřejněny. Krajský soud tedy vyzval žalovaného k doložení důkazu o zveřejnění měření rychlosti automatickým systémem. Žalovaný po této výzvě k důkazu předložil zprávu Statutárního města Havířova - Městské policie ze dne 25. 2. 2020, ve které jsou uvedeny odkazy na internetové stránky týkající se zveřejnění informací ohledně měření rychlosti v daném úseku. Především byl k této zprávě přiložen výňatek z Radničních listů (oficiální měsíčník města Havířova) z února 2016, v němž se uvádí mj. to, že Statutární město Havířov zavedlo od nového roku (pozn. soudu: roku 2016) úsekové měření od křižovatky ulic Dělnická a Mánesova směrem ke kruhovému objezdu u havířovské nemocnice, což je úsek,

kde došlo ke změření rychlosti vozidla žalobce. Především z tohoto výňatku Radničních listů je zřejmé, že informace týkající se měření rychlosti stálým automatickým systémem byly vhodným způsobem uveřejněny, proto i tato žalobní námitka žalobce je nedůvodná;

- další žalobní námitku žalobce označil jako „*postup v rozporu s § 79a silničního zákona*“. Žalobce namítal, že ve správním spise je sice obsažena listina, kterou Policie ČR určila úseky k měření vozidel, nicméně se správní orgán vůbec nezabýval tím, zda bylo měřeno právě v takovém úseku. Správní orgán nepřezkoumával, zda bylo měřeno ve směru jízdy z centra nebo do centra obce, přičemž je v předmětné listině uvedeno, že se smí v ulici Dělnická měřit pouze ve směru z centra města Havířova. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu „*za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*“ Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že ve správním spise je založen podklad Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov – od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 ze dne 30. 12. 2016, kterým Policie ČR, Dopravní inspektorát Karviná určila Městské policii Havířov úseky k měření rychlosti vozidel – mj. pod bodem 23. je uvedeno „*Havířov, ul. Dělnická, úsekové měření rychlosti ve směru z centra města Havířov*“, přičemž správní orgán I. stupně z tohoto podkladu vycházel a zmínil jej v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 2 a 4). Je pravdou, že se správní orgán I. stupně nezabýval výslovně tím, zda byly splněny podmínky obsažené v této listině, nicméně není povinností správního orgánu, aby podrobně zkoumal a rozváděl každý podklad obsažený ve správním spise (když si vzájemně neodporují a správní orgán o nich nemá pochybnosti) s ohledem na eventuální námitky žalobce, k čemuž navíc ani sám žalobce po celou dobu správního řízení nic nenamítal a byl zcela pasivní. Z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že předmětné vozidlo bylo změřeno v Havířově–Městě na ulici Dělnická ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská. Poté, co krajský soud nahlédl na předmětný úsek komunikace skrz internetovou stránku www.mapy.cz, má za nesporné, že se jednalo o úsek směrem z centra města Havířova. Měření tedy bylo provedeno v souladu s obsahem uvedené listiny a s ust. § 79a zákona o silničním provozu, a proto i tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud jako nedůvodnou;
- žalobce namítal absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Dle názoru žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá zákonným požadavkům, neboť v něm není uvedena forma zavinění. Krajský soud musí konstatovat, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků provozovatele vozidla není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění, tedy nemusí obsahovat ani to, že přestupek byl spáchán „*nezaviněně*“, jak tvrdí žalobce. S ohledem na výše uvedené je nutno učinit závěr, že námitky žalobce ohledně zavinění, za situace kdy

se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek, jsou nedůvodné;

- žalobce namítal, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy a že se správní orgán nezabýval tím, zda u měření byli přítomni policisté. Krajský soud předně zdůrazňuje, že na jedné straně (bod 27 žaloby) je tvrzeno, že záznam byl proveden stálým automatickým systémem, přičemž v bodech 42 – 56 žaloby je toto popíráno. Jedná se tedy o zcela účelové a obstrukční žalobní námítky. V projednávané věci je tvrzení žalobce zcela v rozporu s obsahem správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně s oznámením o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 19. 10. 2017, s protokolem o měření průměrné rychlosti, ze kterého vyplývá, že se jednalo o úsekové měření a s ověřovacím listem silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, ze kterého se udává umístění daného měřidla v Havířově, ulice Dělnická, místo ověření: dva jízdní pruhy směr z centra. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá závěr, že silniční rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy, ze správního spisu nevyplývá, že by u měření byli přítomni policisté. Nelze po správních orgánech požadovat, aby za účastníka řízení domýšlely hypoteticky možné verze skutkového děje, které on sám netvrdil, a následně je vyvracely, jak trefně uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Podstatný je závěr, že výše uvedený ověřovací list prokazuje, že použitý automat - automatizovaný technický prostředek byl vyzkoušen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. Zdejší soud nevidí jakýkoliv důvod k posuzování toho, co je to „*automat*“ v rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018–49) a s ohledem na výše uvedené považuje krajský soud nadbytečné provádět důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, jak navrhoval žalobce;
- žalobce namítal absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce ve výroku rozhodnutí. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud uvádí, že je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná, přičemž na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 4 tohoto rozhodnutí) podřadil výše uvedený skutek pod ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, od něhož se odvíjí také konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého byla sankce uložena, konkrétně ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého se *za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil. Krajský soud proto konstatuje, že pokud správní orgán uložil sankci, kterou zákon o silničním provozu umožňuje uložit, a také ji uložil v zákonem stanovené výměře (v daném případě při její dolní hranici 1 500 Kč, což správní orgán I. stupně výslovně uvedl v odůvodnění rozhodnutí), nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla pokuta uložena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019 č. j. 6 As 53/2019-41);

-žalobce také namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35);

- žalobce namítal, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. K tomu krajský soud uvádí, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v ust. § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se měnil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobní námitky tedy v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy a bylo provedeno v souladu se zákonem;
- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 12. března 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce